

Vůně.
Hmm, vůně.
Když vezmu starou fotku, tak z ní
jde vůně.
Ta vůně
je jako výkřik bezprostřední.
Ta vůně
je vůně
vždy prosluněných odpolední
a rán.

Má vůně
spí v lůně
tří krabic dávno bez vík a z nich
ta vůně
mi stůně
po létech dávno uplynulých.

Je pátek před kavárnou Sport.
Zas ochutnávám sachr dort.
Mám šlehačku a kliku
- mě šéf pikolíků
zná.

A volná lokna na skrání
mi stěží může zabránit
snít o tom co se nesmí.
k tomu voní cesmí-
na.

Hmm, vůně.
Hrst vůně
mám z hloubi tůně minulých dní.
Hrst vůně,
té vůně,
co bohudíky nevyvoní.

Je někdy před kavárnou Sport.
Zas ochutnávám Sachrův dort.
Mám šlehačku a ještě
nepřítomnost deště
k ní.

Ta volná lokna na skrání
mi nedokáže zabránit
na fotce v hnědém tónu
navždy bez pardónu
snít.